૭૮૬

પ્યારા બુલબુલ યાને દિવાના આશક

શેઅર

જહાંમે દેખીયે પ્યારા બુલબુલ ક્યા નીરાલા હય,
ખરીદારોંકે દીલકો એક પલમે તડપાનેવાલા હય.

કીં. એક આનો.

પબ્લીશર—સૈયદ મોહમદ ફારૂક-બુકસેલર, દેહલવી.
બાઝાર મટીયા મહેલ ગલી મદરસા હુસેનબખ્શ દેહલી.

મુસ્લિમ-ગુજરાત પ્રેસ, ભાગાતલાવ રોડ સુરતમાં
અબ્દુલશાહ ફખરૂદ્દીન સયિદે છાપ્યું.

નઈ કવાલી (૧)

યા ઇલાહી જોડ દે કુદરત સે દીલ તુટે હુવે
એક જમાના હો ગયા હમ યારકો રૂઠે હુવે
હાય દો દો આફતે હય મુજ અકેલી જાનપર
વખત હય! બીગડા હુવા ઔર વો ઉધર રૂઠે હુવે
અપને દીલકો ઢુંઢને કો ઉનકી ગલીયોંમેં ગયા
ઉનકે કુચેમેં મીલે દીલ સેંકડો તુટે હુવે
આપ અગર બોલ લેંગે તો બોલ લેંગે આલીજનાબ
તુમ ઉધર રૂઠે હુવે ઔર હમ ઇધર રૂઠે હુવે
દેખીયે મનઝર જમાનેકા અજબ હય ઇનકેલાબ
અપને બેગાને હુવે ઔર યાર સબ જુઠે હુવે.

હસવી જોરૂં નાટક (૨)

ચલી ઉલટી હવાયેં જહાંનમેં હાં હસવી જોરૂ ભી ગઇ કબરસ્તાનમેં
વારે સાતીર ખુબહી બીગડા તેરે ઘરકા કામ
ઇફ્ત્યારી ઔર સહેરીકા હો કૈસે ઇંતનેજામ
કૈસે રોજે રખુંગા રમજાનમેં હાં—હસવી જોરૂભી
જોરૂ મરગઇ પંચોને તો ઘરસે નીકાલા
ઇસપર યારો ખુબી કૈસી કરકે મુંકાલા
પડા સરકારી તાલા મકાનમેં હાં—હસવી જોરૂભી
જોડતા હું હાથ સાતીર ચશ્મ અપની નમ કરે
કુછ જીયાદા ઔર કુછ મામુલી ઔર કુછ કમ કરે
જીતને સટેબાજ હય ઇસ જહાંકા કુછ ગમ કરેં
રેસકે જીતને ખીલાળી વો મેરા માતમ કરેં
એકને લાડી એકને ઠોસા એકને મારી લાત

એકને મુસે એકને દામન એકને પકડા હાથ
યે ચપલીન કી ઇજત હિંદુસ્તાનમે હાં—દસવી જોરૂભી

જોરૂ મરગઇ સાતીર ભાઇ કો ગયે પરેશાન
પંચોકો તો ઘર મુબારક ઉસકો કબરસ્તાન
હમ ભી તકીયે લગાયે મસાનમેં હાં—દસવી જોરૂભી

કકડીયાં તો ખાગયે કડવા કરેલા રહે ગયા
ઘોડીયાં સબ ચલ બસી ખાલી તબેલા રહે ગયા
આયા ફોલાદી ઝાઝ અબ તુફાનમે હાં—દસવાં જોરૂભી

આગરેવાલાંકા સવાલ જવાબ.

નઇ કવાલી (૩)

સવાલ—સતાના હમે ગુલ બદન ધીરે ધીરે
જવાબ—મીટેગી જીગરકી જલન ધીરે ધીરે
સવાલ—મય મરતા હું તુમપર નહી તુમેં પરવા
જવાબ—યે મીટ જાયંગે સબ ચલન ધીરે ધીરે
સવાલ—ઉઠાઓ ન ખંજર દુખેગી કલાઇ
જવાબ—ગલા કાટલો જાને મન ધીરે ધીરે
સવાલ—સાસભી જાગે નનંદભી જાગે
જવાબ—સેજરીયા પે આના સજન ધીરે ધીરે
સવાલ—શબે વસ્લ હમ તુમ હો દોનો અકેલે
જવાબ—વો દીન આયગે જાને મન ધીરે ધીરે

તુફાને—બંબઇ

યાને

ભયંકર હુલ્લડ

(હસવી બોરૂ તરજ) નઈ કવાલી (૪)

ચલ ગઇ ઉલટી હવાયેં બ ગઈ શહરમે હાં-કીતને મારે ગયે યું હી તુફાનમેં (૧)
વારે બંબઇ ખુબ હી નીકલા તેરા ઐસા કામ
સોલજર ફૂલટન લારીસો સે કરતી ઐસા કામ
કીતને હારે ઔર કીતને ઇસ્પીતાલમે હાં-કીતને મારે ગયે (૨)
હુલડ હો ગયા મજદુરોંકા સબકા રૂક ગયા કામ
ધંધા રોજગાર બંધ હુવા તો નીકલ ગયે બહાર ગામ
કીતને ભુખે ઔર કીતને બૈઠે આશમે હાં—કીતને મારે ગયે (૩)
જોડતાહું હાથ ચપલીન સબસે કે અબ બસ કરે
હીંદુ મુસલીમ અપને મરનેવાલોંકા સબ ગમ કરે
સુલ્લેહ સરકારકો સબ કોઇ અપની નમ કરે
સુલેહકા ડંકા બજે ઔર સબ જગા સુલાહ કરે
એકને બાંબુ એકને પથરા હો ગઇ લુટમ લાટ
લશકર ફૂલટન આ ગઈ વાં હો ગઇ ફુટમફાટ
કીતને ડરડર કે બૈઠે હંપે મકાનમેં હાં—કીતને મારે ગયે (૪)
હુલડ યારો કૈસા હો ગઇ ઇસકા કુછ નહી નામ
હીંદુ મુસલીમ લડ પડે ઔર મુવાલીયોં કા કામ
કીતને પકડે ઔર કીતને કબરસ્તાનમે હાં—કીતને મારે ગયે (૫)

નઈ કવ્વાલી—શાહજહાંપુરવાલે (૫)

જખમી દીલકો ન મેરે દુખાયા કરો
અપે હીજર ન દેકે જલાયા કરો—જખમી દીલ
દીલભી લો ઔર જાનભી લો દીન ઓર ઇમાન લો
પર સનમ બેહેરે ખુદા એક બાત મેરી માનલો
આંખે ગયરાંસે તુમ ન લડાયા કરો—જખમી દીલ
દીલ લગીમે મૈને એક બોસા જો ઉનકા લેલીયા
તો મુજે આંખે દીખાકર ઉસ સીતમગરને કહા
મેરે મુંહસે નમુંહકો લગા યા કરો—જખમી દીલ
તુમને સારી રાત કાટી હય કીસી દુશમન કે ઘર
દે રહી હય મુજકો પત્તા આપકી નીચી નજર
કોઇ બાત ન હમસે છુપાયા કરો—જખમી દીલ
અભી કમશીન હો કયું ઇતને બને હો મલવે આરાઇસ
સીતમ ઢાના ગજબ લાના મગર કુછ નવજવાં હોકર
અભી કમશીન હો રહેને દો કંઇ ખો દોગે દીલ મેરા
તુમારેહી લીયે રખા હય લે લેના જવાં હો કર
ઇતના જલ્દ ન હાથ બડાયા કરો—જખમી દીલ

નઈ કવાલી (૬)

રંજો ફુરકત કે સીવા કુછ તુમે મનજુર ભી હય
કભી ગુસ્સા કભી જીદકી કભી ચલ દુરભી હય
બદ ગુમાની ન કરો આજ રહો ઘર મેરે
શબ અંધેરી ભી હય બાદલ ભી હય ઘર દુર ભી હૈ
ઇહકા રોજ હય આ ગલે મીલ લે ઝાલીમ

રસમે દુનીયા ભી હય મવફા ભી હય દસ્તુર ભી હય.
ન ફઝે આશીક કો મેરે દેખકે બોલા યે તબીબ.
તપભી હય દીક ભી હય સીનેપે નાસુરભી હય.

ગઝલ ૭

એક ઝમાના હો ગયા માશુક સે છુટે હુવે
રોતે હૈં તકદીર કો તકદીર કે ફુટે હુવે.
ઇમ્તીહાં હય પાસ કરના ઇશ્ક બાઝીકા હમે.
ઇમ્તીહાં યું સેંકડો હમને દીયે છુટે હુવે.
વો મરીઝ ગમકી બાલીંપર ભી આએ ઉસ ઘડી.
દેખકર જબ રોદીએ અહબાએ દમ તુટે હુવે.
મેરી બેતાબી કે કીસ્સે અબ નહિં સુનતે હેં વોહ.
યે કભી અલફાઝ ઝેરે ગોર હેં વોહ અબ છુટે હુવે.
ગર તુમ્હેં મનઝુર હે મહબુબ મેરા દેખના
હે પતા યે હુસ્ન કે રૂખ્સાર હૈં લુટે હુવે.
હરફ મતલબ સુન કે વો કહને લગે મુઝસે કે વાહ.
હેં યે વો અલ્ફાઝ જો મુઝતદ કુછહેં છુટે હુવે,.

ગઝલ ૮

જીસ્ને દીયા હય દર્દ દીલ ઉસ્કા ખુદા ભલા કરે
આશિકે ના મુરાદ કો, લાઝીમ હય યેહ દુઆ કરે
ગેરોંપે મેરે સામને, લુત્ફો કરમકી હે નઝર
મુજ સાગરબી નાતવાં ખુને ગમ
ફીરકતમે તેરી એ સનમ ખાતા હું કીબ્લા રૂ કસમ
ઉસ પર ખુદાકી માર હો તુઝસે અગર દયા કરે

સદશે કરું યે જાનોજી દીલમેં તો યેહ રૂચી
વસ્લ તો આજ હય ન કલ કભ તો હુઆ કરે

ગઝલે હરફ્ન ૯

હુ બુતે હરજાઇ કયું તુને ન વફા પાઇ.
ગયરોંસે મીલો છુપકર હમસે કરો અતરાઈ
તુમ લાખ છુપો હમસે ઔર લાખ કરો પરદા
હમ શીશેમે તુમ્હેં દેખે વોહ મેહરીલે આરાઇ
હમકો ન ખબરથી યે કેહ તુમ હોગે મેરે દુસ્મન
કયા મેરે સતાનેકી હૈ તુમને કસમ ખાઇ.
દીલ લેકર સનમ તુમને બરબાદ કીયા હમકો
કીસસે યેહ સબક સીખા કીસ્સે યે અદા પાઇ.
બનકર શરીએ પ્યારે શફ્કતકી નઝર કરના
દીખલા કેહ ઝલક અપની હરફ્નકો કીયા સોદાઇ

ગઝલ ૧૦

કયું ન લુંટે મઝે વસ્લ યાર કે—ચારદીનતો યેહી હય બહારકે
બઝમે અગ્યારમે યું ન જાયા કરો—કોઇ સમઝેગા કયા કુછતો સમઝા કરો
સદકે તીરછી નીગાહોંકે દારકે—કહે કે સીયા માંગ પર લોટ હો જાએગી
આજ અગ્યારસે ઓટ હોજાએગી—ઘરસે નીકલે હૈં ઝુલફેં સમારકે
પાન ખાકર લબોંકો ન આને લગે—વોહતો હંસ હંસ કે દંદાં દીખાને લગે
બીખરે ગુલશનમે દાને અનારકે—દેખલેના હઝારોંકે સર જાએંગે
દીલમે લાંખો કે ભાલે ઉતર જાએંગે યું ચલોગે જો સીના ઉભાર કર.

ગઝલ ૧૧

પહેલે તો ઘરમેં દામ બિછાતી હંય રંડીયાં,
બેદાના મુર્ગ દિલકો ફસાતી હંય રંડીયાં.

કરકે શિંગાર શામકો આ બેઠે બામપર,
કરતી હૈ ફિર ઇશારે વોહ મકકાર બેખતર.
દેખા કે કોઇ માલદાર આતા હય પ્રધર,
ફોરનજી કીયા સલામ ઉસને ઝુકાકર સર.
ગરદનમે હાથ ડાલકર વોહ બોલી સીમપર,
પેહલુમેં લે કે સોઇએ મઝ ગુલકો રાતભર.
દોનો મઝે ઉડાઈગે વલ્લાહ તા સહર,
ફિર નાઇકાજી બોલી જલદી શિકાર કર.
મકકાર નાઇકાકાભી સુન લીજીએ યે દાસ્તાન,
જલદીસે જાકે અપના ઉઠા લાઇ પાનદાન.
બોલી કે તંબાકુ છાલી મંગા દીજીએગા પાન,
જેબમેં દેખને લગે વોહ હાથ ડાલકર.
મુઠીમે ભરકે લાય કુછ થોડાસા માલોઝર,
ઉસ્તાદજીસે બોલે આઈએ , ઇધર.
ફોરનજી તો તુમકો પાન ખીલાતી હે રંડીયાં,
ચિલ્લાકે બોલી નાયકા યાં હોતે જાઇએ.
રબડી ચોર દૂધ, થોડાસા હલવાભી લાઇએ,
ઔર દો પૈસે કી અફીમ તુમભી ખાતે આઇએ.
સદકે ગઈ ઉસ્તાદજી કી જલદ આઇએ,
ઔર જબ શેઠજીકા હો ગયા થોડાસા ખર્ચ માલ.
રંડીને ફોરનહી દી એક ચાલ,
ગદ્દી બના કે રખ લિયા એક મીયાનીમેં રૂમાલ.
બોલી કે છોડદો મુઝે એક વક્ત ગેર હાલ,
કયસા ઐયામકા બહાના બનાતી હય રંડીયાં.